

Arrest

nr. 268 397 van 16 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampsiaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE KAMERVOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juni 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 november 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 maart 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Verweerder neemt op 7 juni 2021 een beslissing waarbij de aanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die de eerste bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.03.2020 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij hier in België is geboren op 29.07.1972 en hij hier verbleef tijdens zijn jeugd, zijn centrum van zijn belangen zich steeds in België bevonden. Doch dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in 1977 samen met zijn ouders België heeft verlaten. Betrokkene was toen 5 jaar en legt geen bewijzen voor dat hij toen hechte banden had met België.

Betrokkene haalt ook aan dat eventuele (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst een moeilijk te herstellen nadeel zou veroorzaken en hij hier de nodige bewijsstukken kan bijbrengen. Doch tot op heden hebben wij niet ontvangen waaruit zou blijken dat een tijdelijk terugkeer naar het land van herkomst niet mogelijk zou zijn.

*Verder haalt betrokkene ook aan dat hij op geen enkele opvang meer zou kunnen rekenen en aange-
wezen is op zijn vrienden hier in België. Ook hier werden geen bewijzen van voor gelegd. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.*

Betrokkene verklaard ook dat hem werk beloofd is, zodra hij over een geldige arbeidskaart zou beschikken, doch ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het gegeven dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met het gerechtelijk apparaat en van onberispelijk gedrag zou zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij sedert 06.02.2019 in België verblijft, dat hij werkbereid is, dat zijn affectieve, sociale en economische belangen zich in België zouden situeren en dat hij aldus duurzaam lokaal verankerd zou zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Eveneens op 7 juni 2021 neemt verweerder een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die de tweede bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“De heer

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid van de wet): visum verstreken. Visum geldig van 31.01.2019 tot 07.03.2019.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel het volgende aan:

“Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel het vertrouwensbeginsel en een schending van het artikel 8 EVRM, artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag.”

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

DE BUITENGEWONE OMSTANDIGHEID

De eisende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voor-

waarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag o.a. gewezen op verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen:

- Geboren te Genk op 29.07.1972 als kind van Marokkaanse gastarbeiders - Zijn ononderbroken verblijf in België sedert 1972 en na zijn terugkeer minstens ononderbroken sedert 09.02.2019
- Ten laste zijn van zijn vrienden-landgenoten die in België een onbeperkt verblijfsrecht hebben bekomen
- In Marokko op geen enkele opvang meer kunnen rekenen en aangewezen zijn op zijn vrienden in België
- Zijn integratie Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Minstens dient te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

Eisende van partij is dan ook van oordeel dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aangetoond is.

Verwerende partij is dus onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

1.1. Gezins – en privéleven

*

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat eisende partij effectieve en genestelde banden heeft met België.

Tevens blijkt hieruit dat hij geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd en hij alhier zijn leven heeft uitgebouwd en voldoende is geïntegreerd.

Er zijn dus voldoende elementen van integratie aanwezig in zijn dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

De motivering van verwerende partij stemt derhalve niet overeen met de stukken van het dossier.

De motiveringsplicht werd dan ook geschonden en het standpunt van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

*

Eisende partij heeft gedurende ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België, meer specifiek sedert zijn geboorte in 1972 en recentelijk sedert zijn terugkeer op 9 februari 2019;

Eisende partij heeft tijdens zijn regularisatieprocedure opgeworpen dat hij effectieve en genestelde banden heeft met België en hij sindsdien zijn leven heeft opgebouwd in België.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.

Eisende partij zou in zulk geval het nodige hebben gedaan om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Gezien eisende partij sinds geruime tijd zijn sociaal en cultureel leven in België heeft uitgebouwd, sedert 1972 en na zijn terugkeer minstens al ononderbroken sedert 2019, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoordelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten ten gevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

1.2. Wat betreft aparte beoordeling van de elementen

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat bij deze individuele beoordeling in de fout door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

*

Verwerende partij stelt daarnaast in de bestreden beslissing dat de aangehaalde banden met België en de integratie van eisende partij niet worden behandeld, gezien deze behoren tot de gegrondheidsfase. Eisende partij is het met deze visie niet eens.

Deze argumenten werden ingeroepen om zowel de buitengewone omstandigheid als de gegrondheid van de aanvraag te motiveren en te ondersteunen, wat ook blijkt uit het schrijven van eisende partij. Verwerende partij dient hier dan ook over te oordelen.

De redenering van verwerende partij valt niet samen met de inhoud van het schrijven van eisende partij. De redenen die eisende partij heeft opgenomen in zijn schrijven, hebben dus betrekking zowel op de gegrondheidsfase als de ontvankelijkheidsfase.

Voor beide fasen kunnen immers dezelfde argumenten worden ingeroepen.

Een bepaalde reden of omstandigheid kan én een reden zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is én een reden om tot de gegrondheid van dezelfde aanvraag te komen.

De wet maakt hier geen onderscheid in, waardoor verwerende partij dit onderscheid evenmin kan maken.

De beslissing van verwerende partij schendt volgens eisende partij dan ook de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginsel.

*

Uit bovenstaande elementen is duidelijk dat het argument van verwerende partij niet kan weerhouden worden.

Het middel in gegrond.”

Onder een hoofding “D. MIDDELEN TEGEN HET BEVEL”, verschaft verzoeker volgende uiteenzetting:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van de aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden.

Dat de motieven opgesomd in dit bevel echter nergens vermeldt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie (onontvankelijkheid) en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

2.2. Wat vooreerst de opgeworpen schending van artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag betreft, wijst de Raad erop dat elke uiteenzetting van de wijze waarop deze bepaling zou zijn geschonden ontbreekt. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van het vertrouwensbeginsel.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Wat betreft de eerste bestreden beslissing, wordt – onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – aangegeven dat de ingediende verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoeker opgeworpen elementen, waarbij wordt gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Wat betreft de tweede bestreden beslissing, wordt – onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – aangegeven dat verzoekers visum is verstreken en dat hij het grondgebied dient te verlaten binnen dertig dagen. Verzoeker verduidelijkt niet waarom deze motieven niet zouden volstaan opdat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissingen en deze bekritiseert, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Een schending hiervan wordt niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.5. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.6. In casu werd verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard, waarbij werd geoordeeld dat de door hem aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

2.7. De verwerende partij beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan hierbij enkel terughoudend toetsen. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch komt het hem toe om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

2.8. Waar verzoeker een theoretische uiteenzetting over het begrip *“buitengewone omstandigheden”* verschaft, wijst de Raad erop dat hij hiermee niet concreet aantoont dat de eerste bestreden beslissing dit begrip zou miskennen.

2.9. Door louter de door hem opgeworpen elementen te herhalen – met name dat hij in Genk is geboren als kind van gastarbeiders, zijn ononderbroken verblijf in België sinds 1972 tot aan zijn vertrek uit dit land en na zijn terugkeer minstens ononderbroken sinds 9 februari 2019, het ten laste zijn van zijn

vrienden die in België een onbeperkt verblijfsrecht hebben en zijn integratie – en te benadrukken dat deze elementen “*wel degelijk*” buitengewone omstandigheden vormen, toont verzoeker de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing niet aan. Verweerder heeft concreet gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de aangehaalde elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij de louter andersluidende overtuiging van verzoeker geen afbreuk kan doen aan deze concrete overwegingen.

2.10. Verzoeker benadrukt zijn effectieve en genestelde banden met België, doch hierop werd ingegaan door verweerder. Wat betreft zijn verblijfsduur alhier, stelde verweerder dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, op vijfjarige leeftijd, in 1977 samen met zijn ouders België heeft verlaten. Verweerder geeft aan dat er geen bewijzen voorliggen dat verzoeker op vijfjarige leeftijd hechte banden had met België en dat evenmin enig bewijs wordt voorgelegd waaruit blijkt dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet mogelijk zou zijn. Verder heeft verweerder aangegeven dat geen enkel bewijs wordt voorgelegd van de bewering van verzoeker dat hij op geen enkele opvang meer zou kunnen rekenen in zijn land van herkomst en is aangewezen op zijn vrienden hier. Er wordt aangegeven dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoeker “*geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie*”. De Raad kan enkel opmerken dat verzoeker niets concreets inbrengt tegen deze overwegingen.

2.11. De Raad kan verder enkel vaststellen dat de eerste bestreden beslissing op pertinente wijze vaststelt dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en derhalve niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Het is immers vaste rechtspraak van de Raad van State dat elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet in de fase van de ontvankelijkheid thuishoren. Zo oordeelde de Raad van zijn State in het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat “*omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.*” Verzoeker toont niet aan waarom er in zijn geval in andersluidende zin zou moeten worden geoordeeld. Het loutere gegeven dat hij van oordeel is dat deze elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken, volstaat niet. Evenmin volstaat het dat hijzelf deze elementen heeft opgenomen onder zijn uiteenzetting van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag. Dat de wet in beginsel geen onderscheid maakt tussen wat kan worden ingeroepen in de ontvankelijkheids- en gegrondheidsfase, doet geen afbreuk aan de mogelijkheid voor verweerder om te oordelen dat bepaalde elementen – waaronder elementen van integratie – betrekking hebben op de gegrondheid van de verblijfsaanvraag en dus niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld. Dat er bepaalde omstandigheden kunnen bestaan, die zowel een reden zijn om te oordelen dat de verblijfsaanvraag in België kan worden ingediend als om te oordelen dat een verblijfsmachtiging kan worden toegestaan, maakt nog niet dat dit tevens geldt voor elementen van integratie. Verzoeker toont dit, gelet ook op bovenstaande rechtspraak van de Raad van State, alleszins niet aan.

2.12. Waar verzoeker erop wijst dat verweerder bij twijfel bijkomende informatie had kunnen opvragen om aan het dossier toe te voegen en om hem de kans te bieden om zijn standpunt kenbaar te maken, wijst de Raad erop dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Het komt geenszins aan verweerder toe om alsnog bijkomende gegevens op te vragen bij verzoeker. Verzoekers betoog is daarenboven niet meer dan een theoretisch betoog. Hij zet nergens uiteen welke nuttige bijkomende informatie hij aan verweerder zou hebben verstrekt mocht deze die bij verzoeker hebben opgevraagd. Uit niets blijkt ook dat “*er enige vorm van twijfel*” zou zijn bij verweerder aangaande de door verzoeker aangevoerde buitengewone omstandigheden.

2.13. Verzoeker valt erover dat alle ingeroepen elementen apart werden beoordeeld maar de Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet uit hoe elementen die afzonderlijk niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden in hun geheel genomen toch dergelijke omstandigheden kunnen vormen. De Raad ziet ook niet in hoe het geheel van de omstandigheden “*nog een zwaarwichtiger karakter krijgen*” of een andere beoordeling zouden toelaten. Het volstaat dat verweerder de ingeroepen elementen op hun merites beoordeelt en geval per geval kijkt naar de concrete omstandigheden van de zaak. Verzoeker toont niet aan dat verweerder in casu heeft verzuimd dit te doen.

2.14. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, voert verzoeker een voornamelijk theoretisch betoog. De Raad wijst erop dat verzoekers geval geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, zodat er geen sprake kan zijn van een *“inmenging”* in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Het theoretisch betoog omtrent de inmengingsvoorwaarden, vervat in artikel 8, tweede lid van het EVRM, is derhalve niet dienstig. Verzoeker verwijst naar het *“sociaal en cultureel leven in België [...] sedert 1972 en na zijn terugkeer minstens al ononderbroken sinds 2019”*. Zoals gezegd, betwist verzoeker niet dat hij het grondgebied heeft verlaten in 1977, waarbij hij slechts in 2019 opnieuw terugkeerde. Verzoeker kan er niet aan voorbijgaan dat hij hier na zijn geboorte slechts vijf jaar heeft verbleven en dat er tussen zijn vertrek uit België en zijn terugkeer, maar liefst 42 jaren zijn verstreken. Verzoeker zet nergens concreet uiteen dat, in weerwil van wat de eerste bestreden beslissing stelt, hij gedurende zijn eerste 5 levensjaren alhier wel degelijk hechte banden heeft uitgebouwd met België en dat die bovendien niet verloren zijn gegaan na een vertrek uit het Rijk dat maar liefst 42 jaren heeft geduurd. Wat betreft zijn sociaal en cultureel leven alhier sinds zijn terugkeer in 2019, toont verzoeker met deze algemene verwijzing geen beschermenswaardig privéleven aan. Mocht daar toch sprake van zijn dient erop te worden gewezen dat dit zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoeker zich ervan bewust diende te zijn dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoeker was immers enkel in het bezit van een visum kort verblijf, geldig van 31 januari 2019 tot 7 maart 2019. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het blijkt niet dat er sprake is van dergelijke omstandigheden en verzoeker toont het ook niet aan. Aangezien verzoeker aldus geen blijk geeft van een privé- of familiaal leven dat alhier moet worden beschermd, blijkt geen grondslag voor zijn verwachting dat er in de eerste bestreden beslissing een verdere afweging hierover zou terug te vinden zijn. De eventuele banden van verzoeker met België gaan alleszins niet teloor door een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland, alwaar het hem vrij staat om een verblijfsaanvraag conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet in te dienen, minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan. Verder verwacht verzoeker een afweging in de bestreden beslissing inzake *“het leed welke [...] zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten”* maar hij concretiseert dit leed niet verder.

2.15. Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu zijn discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden op een incorrecte of kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingevuld. Door de elementen die zijn zaak kenmerken en die hij heeft ontwikkeld in zijn verblijfsaanvraag te benadrukken en de overtuiging te zijn toegedaan dat de eerste bestreden beslissing deze elementen niet correct heeft beoordeeld, kan verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoekers overtuiging geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

2.16. Losstaand van de vaststelling dat de tweede bestreden beslissing een afzonderlijke beslissing is die is gestoeld op haar eigen feitelijke en juridische motieven, wijst de Raad erop dat er geen sprake is van een vernietiging van de eerste bestreden beslissing, zodat evenmin sprake kan zijn van een volgvernietiging van de tweede bestreden beslissing. Aangezien de eerste en tweede bestreden beslissing ook geenszins één en ondeelbaar zijn – het door verzoeker geciteerde arrest is niet dienstig, daar dit handelt om andere beslissingen – ziet de Raad niet in waarom de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk zou moeten verwijzen naar de geweigerde regularisatieaanvraag. De Raad ziet ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek, daar waar de bestreden beslissingen samen getroffen en betekend werden. De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoeker niet betwist dat hij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name omdat zijn visum is verstreken en dat hem derhalve op deze grond een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd. De tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, blijft derhalve ook overeind.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA